Marfa, utilitatea și valoarea ei

- Utilitate
- Teorii privind utilitatea
- Valoare
- Teorii asupra valorii

TEORIA CONSUMATORULUI

Utilitatea economică. Utilitate individuală, totală și marginală
Legea utilității descrescânde
Utilitatea cardinală și utilitatea ordinală
Alegerea consumatorului rațional

Utilitatea economică desemnează capacitatea unui bun economic (reală sau presupusă) de a satisface o dorință (trebuință) umană.

- aprecierea capacității de a satisface o trebuință
- reflectarea importanței pe care un individ o atribuie unui bun / unei anumite cantități dintr-un bun.
- aprecierea utilității are un caracter preponderent subiectiv, dar are la bază și elemente obiective
- perceperea acestor caracteristici obiective are însă un pronunţat caracter individual,

pentru ca ceva să fie util este necesar ca el să îndeplinească anumite condiții și anume:

- Existenţa (sau imaginarea) unei relaţii între calităţile unui bun şi o anumită trebuinţă.
- Cunoaşterea acestor proprietăţi utile (sau credinţa în existenţa lor).
- Capacitatea de punere în valoare, de folosire a respectivelor proprietăți utile.

- aprecierea utilității nu este globală
- nu apreciem utilitatea în general ci utilitatea fiecărei unități (doze), adică utilitatea individuală:

► Utilitatea individuală este înțeleasă ca fiind satisfacția procurată de o singură unitate, de o anumită doză dintr-un bun într-o unitate de timp (u_i).

Utilitatea individuală (u_i) este descrescătoare, respectiv utilitatea fiecărei unități adiționale este mai mică ca a celei precedente:

$$u_1 > u_2 > ... > u_n$$

descreșterea utilității individuale are legătură cu acea legitate a evoluției trebuințelor, conform căreia intensitatea de manifestare a unei nevoi scade pe măsură ce aceasta este satisfăcută continuu în mod corespunzător.

Utilitatea totală

-satisfacția pe care o procură consumul mai multor doze (unități) sau a tuturor dozelor (cantităților) disponibile dintr-un anumit bun sau din mai multe bunuri într-o unitate de timp.

•un bun (X):
$$UT(X) = \sum ui$$

•două bunuri (X,Y):
$$UT(X,Y) = \sum_{i} \sum_{i} uij$$

Utilitatea marginală

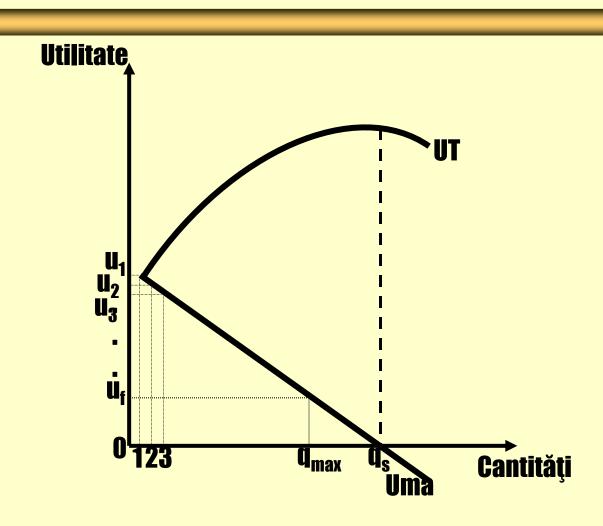
- -satisfacția suplimentară, sporul de utilitate (totală), obținut ca urmare a creșterii cantității consumate dintr-un anumit bun sau din mai multe bunuri.
- \bullet Se determină fie prin măsurarea modificării (sporului) utilității totale, (ΔUT) prin însumarea utilităților individuale ale unităților adiționale consumate:

$$Uma = \frac{\Delta UT}{\Delta q} \qquad Uma = (U_T)'$$

Uma(k) =
$$U_T(k) - U_T(k-1) = \sum_{1}^{K} u_i - \sum_{1}^{K-1} u_i = u_k$$

unde u_k este utilitatea individuală a celei de a k unități (doze).

Evoluția utilității individuale, totale și marginale



Utilitatea marginală finală (limită) exprimă satisfacția procurată de ultima unitate (doză) disponibilă sau dorită dintr-un bun oarecare.

Evoluţia utilităţii (individuale, marginale şi finale) – în forma în care a fost prezentată în cele de mai sus – exprimă relaţiile care se stabilesc între trebuinţele şi dorinţele indivizilor şi utilitatea fiecărei unităţi (doze) consumată succesiv dintr-un bun economic şi dă conţinut legii utilităţii marginale descrescătoare (legea lui Goessen).

Măsurarea cardinală a utilității - utilitatea este măsurată direct cu ajutorul unei unități de măsură speciale (unități de utilitate sau utili) și se exprimă prin numere.

Măsurarea ordinală a utilității - utilitatea este apreciată (și nu măsurată numeric), iar rezultatul aprecierii o reprezintă o ordine, o suc-cesiune a mărfurilor în funcție de criteriul preferințelor sau al gusturilor.

Alegerea consumatorului rațional: **Utilitatea cardinală**

$$u_i = max$$

$$sau$$

$$u_i / p_i = max$$

adică:
$$U_T(x,y) = maxim: \frac{Uma_x}{p_x} = \frac{Uma_y}{p_y}$$

Alegerea consumatorului rațional: **Utilitatea cardinală**

Unit. (doza)	Hrană <i>A</i>	Haine <i>B</i>	Băuturi <i>C</i>	lgienă <i>D</i>	Locuinţă <i>E</i>
1	50	41	32	23	14
2	40	31	21	11	0
3	30	22	13	0	
4	20	12	(-3)		
5	10	0			
6	(-2)				

1A > 1B > 2A > 1C > 2B > 3A > 1D > ... > 5A 50 > 41 > 40 > 32 > 31 > 30 > 23 > ... > 10

Alegerea consumatorului rațional: **Utilitatea ordinală**

Modelul cuprinde următoarele elemente principale:

- axiomele teoriei ordinale de alegere;
- relaţiile (funcţiile) de indiferenţă ale consumatorului (izoutilitate);
- rata marginală de substituire între bunuri;
- Iimita (frontiera) bugetară şi
- echilibrul consumatorului.

Axiomele teoriei ordinale de alegere:

- -comparabilitatea (relația de ordine completă)
- -reflexivitate a
- -tranzitivitatea
- -nesațierea (non-saturarea)
- -continuitatea (relaţia de indiferenţă)
- -convexitatea (semistrictă)

Funcțiile de indiferență ale consumatorului mulțimea tuturor combinațiilor posibile din diferite cantități de bunuri, corespunzătoare fiecărui nivel al utilității totale.

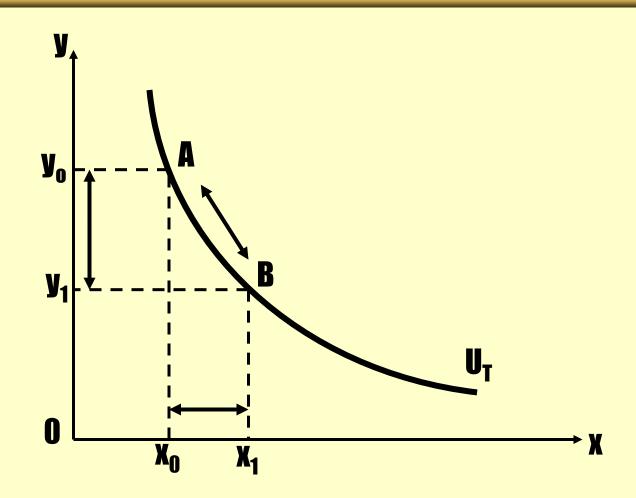
 $\mathbf{U}_{\mathsf{T}} = \mathbf{U}(\mathbf{q}_{1}, \mathbf{q}_{2}, ..., \mathbf{q}_{n})$

Pentru două bunuri (sau coşuri de bunuri) este vorba de o familie de curbe de indiferență:

$$U_T = U(x,y)$$

Curba de indiferență a consumatorului (izoutilitate) ansamblul combinațiilor dintre diferite cantități din două bunuri (sau coşuri) ce aduc un anumit nivel (același) al utilității totale

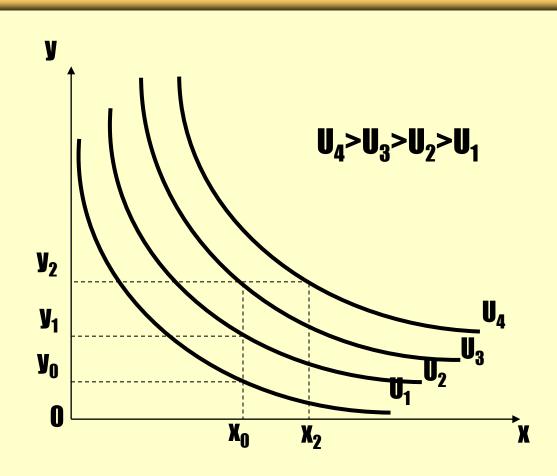
Curba de izoutilitate



În fiecare punct de pe curba de indiferență (A, B,...) în care realizează diferite combinații între o anumită cantitate din produsul X și o anumită cantitate din produsul Y, consumatorul obține același nivel de utilitate (satisfacție) totală. Aceasta înseamnă că subiectului îi este indiferent ce combinație este prezentă în coșul său de consum.

Fiecărui nivel posibil al utilității îi va corespunde o asemenea relație (funcție) și, deci, o curbă proprie de izoutilitate. Se formează, astfel, o familie de curbe de indiferență (sau o hartă a curbelor de indiferență). Pe măsură ce ne depărtăm de originea axelor, curbele reflectă nivele tot mai ridicate de utilitate, corespunzătoare unui consum tot mai mare de bunuri.

Familie de curbe de izoutilitate



Curbele de indiferență tipice se caracterizează prin următoarele trăsături:

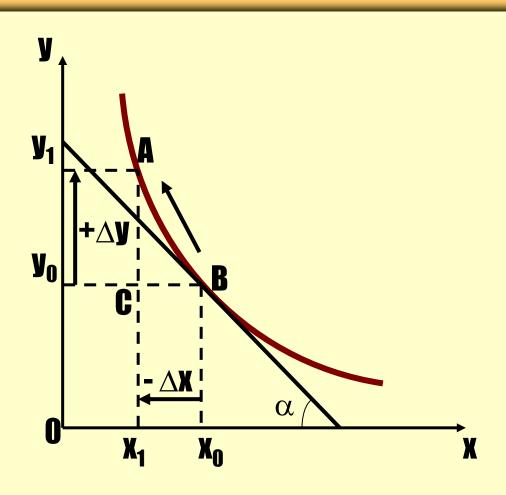
- fiecare în parte indică un anumit nivel de utilitate
- de-a lungul uneia şi aceleiaşi curbe, sporul de utilitate totală este nul
- sunt continue: funcţia de utilitate este definită ca fiind continuă (permite şi presupune variaţii infinitezimale)
- panta este întotdeauna negativă, datorită acţiunii legii descreşterii utilităţii marginale
- curbele aparţinând unei familii de curbe de indiferenţă nu se intersectează, deoarece cu aceleaşi combinaţii nu se pot obţine nivele diferite de utilitate totală
- sunt convexe (în raport cu originea), datorită descreşterii ratei marginale de substituire între bunuri.

Rata marginală de substituție între bunuri

- cantitatea suplimentară care trebuie consumată dintr-un bun pentru a compensa reducerea cu o unitate (doză) a cantităţii consumate dintr-un alt bun astfel încât utilitatea totală să rămână aceiaşi.
- Evident această cantitatea este determinată de raportul dintre utilităţile marginale a celor două bunuri.

$$Rms = \left| \frac{\Delta y}{\Delta x} \right| = \frac{Uma (x)}{Uma (y)}$$

Rata marginală de substituție între bunuri



Prin trecerea din punctul A în punctul B al curbei de indiferență, consumatorul realizează o substituire între bunuri. Diminuarea cantităților consumate din produsul X (de la x_0 la x_1), se cere compensată printr-o creșterea a cantităților consumate din Y (de la y_0 la y_1), dacă se dorește menținerea nivelului de satisfacție, a utilității totale.

Ceea ce s-a modificat este structura consumului și nu gradul de satisfacere.

Pentru variații infinitezimale, R_{ms} se identifică cu valoarea tangentei la curba de indiferență în punctul B, respectiv cu panta tangentei ($m_{\rm r}$) în acel punct.

Rms =
$$\frac{y_1 - y_0}{x_1 - x_0} = \left| \frac{\Delta y}{\Delta x} \right| = \frac{CB}{AC} = tg (180 - \alpha) = -m_B = \frac{Uma(x)}{Uma(y)}$$

Restricția (constrângerea) de buget a consumatorului -

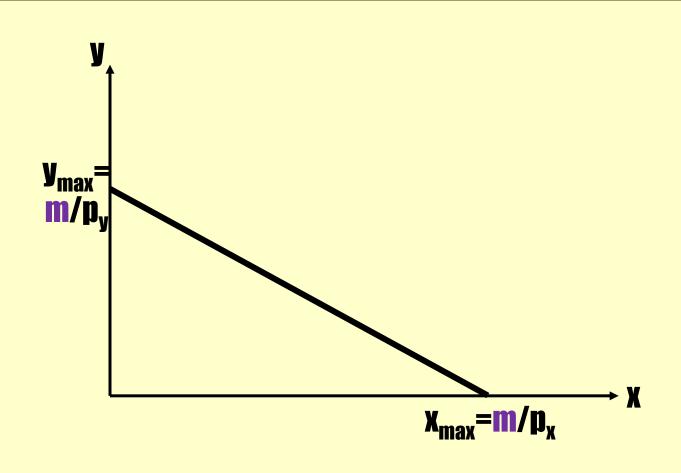
 mulţimea tuturor posibilităţilor de cumpărare a diferite cantităţi din bunurile dorite în limita venitului disponibil a consumatorului.

Constrângerea bugetară în cazul a 2 bunuri (sau coșuri se exprimă sub forma dreptei bugetului.

Dreapta bugetului consumatorului

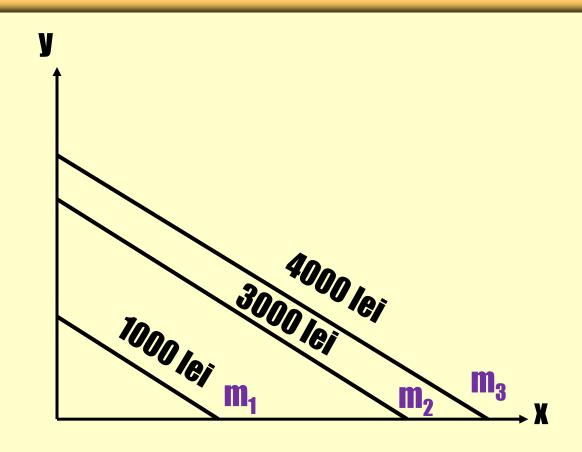
- totalitatea combinaţiilor dintre cantităţile maxime din două bunuri (sau coşuri de bunuri) care pot fi achiziţionate cu suma de bani (m) de care dispune consumatorul la un moment dat.
- Aceasta reprezintă în fapt frontiera posibilităților de cumpărare a consumatorului şi implicit frontiera posibilităților sale de consum.

Dreapta bugetului consumatorului



Dreapte de buget

→ fiecărui nivel de venit (m) îi va corespunde o dreaptă.



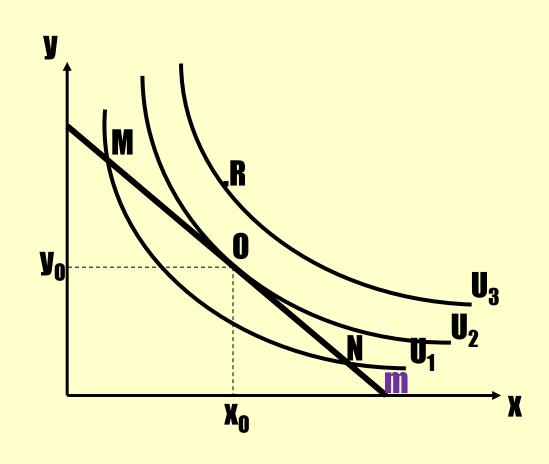
Dreapta bugetului consumatorului

În orice punct de pe dreapta bugetului cheltuiala totală (efortul) este acelaşi, ceea ce diferă este repartiţia între cele două bunuri, modul de cheltuire a venitului disponibil. În orice punct de pe dreapta de buget, venitul este cheltuit integral:

$$m = p_X * X + p_Y * Y$$

 Panta sau înclinaţia dreptei de buget este determinată de raportul dintre preţurile celor două mărfuri.

Echilibrul (optimul) consumatorului



Echilibrul (optimul) consumatorului

© Paul Cocioc, 2020